

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۲ سپتمبر ۲۰۱۹

سود آوری تجارت جنگ!

یکشنبه- ۱۰ سنبله ۱۳۹۸ - کابل: صحبت امروز صبح با دوستان و همکاران فقط به دور حملات روز گذشته طالب بر قندوز و امروزش بر پلخمری دور می زد. اکثر دوستان و همکاران عمدتاً سوالات شان در دو نکته تمرکز یافته بود، یکی این که چرا طالب در جریان مذاکرات صلح و در آستانه رسیدن به توافق با امریکا در جهت تحویل حاکمیت به آنها، باز هم خونریزی پیشه می نماید و در ثانی چرا از تخراب قندوز و از قندوز میدان جنگ به پلخمری کشیده می شود. در یادداشت امروز می کوشم تا مختصر آن بحث ها را خدمت تقدیم بدارم:

۱- چرا طالب در آستانه انتقال قدرت بر خشونت و جنگ می افزاید؟

در پاسخ به این سوال باید نوشت:

الف- افزودن و تشدید خشونت در شرایط فعلی، بیانگر آن است که مذاکرات خلاف انعکاس بیرونی آن در جهت حل مناقشات و انتقال قدرت صورت نمی گیرد؛ که اگر چنین می بود یقیناً طالب نیز حاضر نمی شد چنین تلفاتی را تحمل نماید.

ب- احتمالاً یکی از نکات اساسی مورد بحث، این است که بعد از ختم مذاکرات و اعلام توافق، هر طرف جنگ در هر نقطه ای که هستند و آن را کنترل می نمایند در همانجا بمانند و بیشتر از آن دست درازی ننمایند به همین علت می کوشد تا قبل از رسیدن به موافقت اراضی بیشتری را در اختیار داشته باشد

پ- مسأله دیگری که می تواند عامل تشدید حملات شمرده شود، تلاش طالب است به منظور گرفتن امتیازات بیشتر. یعنی آنها همزمان که بالای میز مذاکره جگره می نمایند، می خواهند به جگره شان از طریق تزئید فشار در میدان جنگ اعتبار بیشتر ببخشند.

ت- موجودیت باند های قاچاق و اختلاس تسلیحات در درون نیروهای طالب و دولت دست نشانده که امریست مسلم، منفعت مادی آنها زمانی بیشتر تأمین می گردد که جنگ اوج بگیرد و شمار مصرف مهمات و ضایعات تسلیحاتی قابل کنترل و محاسبه نباشد. در نتیجه آنها نیز می کوشند تا در شرایط فعلی و قبل از آن که اعلام آتش بس تجارت شان را متوقف و یا محدود بسازد، حد اکثر استفاده را بنمایند.

۲- و اما این که چرا جنگ از تخراب قندوز و از قندوز به پلخمری کشیده می شود؟

در پاسخ به این سؤال، دوستان ضمن بیان دلایل متعدد دیگری بیشتر بر ستراتیژی جنگی غلط دولت دست نشانده تأکید داشتند. دوستان را اعتقاد بر این بود که به استناد گفته های مکرر عمال دولت دست نشانده که همیشه از "تصفیه" مناطق بعد از حملات طالب یاد می نمایند و مطالعه جریانات روز مره، ستراتیژی جنگ دولت دست نشانده مقابل مخالفانش، محاصره و سرکوب آنها نیست بلکه در تمام این مدت ستراتیژی دولت دست نشانده تار و مار ساختن و از محل دور ساختن آنها بوده است. اتخاذ این ستراتیژی که مبین عدم علاقه دولت دست نشانده در سرکوب طالب است، یگانه نتیجه ای که منطقاً می تواند بار بیاورد، همان انتقال جنگ از یک نقطه به نقطه دیگر، دوام و فرسایشی ساختن جنگ می باشد.

هموطنان گرامی!

آنچه را ما می دانیم، مطمئناً نظامیان نیز آن را می دانند در نتیجه اتخاذ این ستراتیژی غلط، بدان معنا نیست که آنها نمی دانند و نادانسته به چنین مصیبتی دچار می باشند، بلکه گواهی می دهد که دولت دست نشانده و امپریالیسم امریکا نیز نمی خواهند با ضربات محکم و کاری بر حیات طالب نقطه پایان بگذارند.

سرکها ما را می طلبد!